

We vragen u enkel voor persoonlijk gebruik onze content te kopiëren. Het delen van deze content met anderen is niet toegestaan © Het Financieele Dagblad 2022.

PERSOONLIJK

De jaarclub: vrienden voor het leven

Alice van Essen 22 juni 11:36

Ze studeren al jaren niet meer, maar hebben nog altijd een hechte band met hun jaarclub. Drie professionals over skiën met hun jaargenoten, samen ondernemen en elkaar door het leven trekken. 'Op deze vriendschappen kan ik altijd terugvallen.'

'Bij het corps staat het bol van de tradities en rituelen, waardoor je elkaar vaak en op vaste momenten ziet'

Caroline van Eeuwijk (42) studeerde rechten in Groningen en werd daar in 1998 lid van studentencorps Vindicat. Bijna 25 jaar later komen de veertien leden van jaarclub Fame nog jaarlijks bij elkaar voor het nieuwjaarsdiner en binnenkort gaan ze weer op clubweekend.

(Foto: Caroline van Eeuwijk (staand) met jaarclub. Met clubgenoot Cis (links met witte blouse) begon ze een bedrijf/Martin Dijkstra voor het FD)

Ik kom uit een ondernemersgezin in Enschede en was de eerste in de familie die naar de universiteit ging. Een studentenvereniging was onbekend terrein. Toch voelde ik, tijdens de introductieweek in Groningen, meteen dat Vindicat de place to be was voor feesten, culturele evenementen en sport. In de rij om me in te schrijven ontmoette ik Cis. Samen kwamen wij, na de ontgroeningstijd, in onze jaarclub Fame.'

'Wat wij veertienen gemeen hadden was een zekere nuchterheid, die voortkwam uit onze achtergrond; we zijn allemaal opgegroeid in provinciesteden als Zwolle, Harlingen, Apeldoorn en Arnhem. Oprechte vrouwen zonder kapsones, zo zou ik ons typeren.'

'Bij het corps staat het bol van de tradities en rituelen, waardoor je elkaar vaak en op vaste momenten ziet. Elke woensdagavond naar de sociëteit. Er waren diners, gala's en vader- en moederdagen, waardoor we elkaars ouders leerden kennen. Zo werden we in korte tijd vertrouwd met elkaar. In deze periode, waarin ik voor het eerst op eigen benen stond, vond ik het fijn zo'n hechte groep om me heen te hebben. Gedoe met huisgenoten, verkering krijgen, een beëindigde relatie, een studie die niet lekker liep, geldproblemen, verhuizingen: alles bespraken we met elkaar. Het is een fase waarin je volop met je eigen ontwikkeling aan de slag gaat, en doorgaans deel je dat liever met je vrienden dan met je ouders.'

Seksistische grappen

'We denken soms met verbazing en gepaste gêne terug aan de tijd waarin we, als achttienjarigen, zoveel dronken en seksistische grappen gewoon vonden; dat vinden we nu echt niet normaal meer. Wat dat betreft hoop ik dat er wel wat dingen veranderd zijn.'

'Na mijn studie werkte ik een aantal jaren bij advocatenkantoor Allen & Overy in Amsterdam. Toen een collega erachter kwam dat ik bij Vindicat had gezeten, zei ze: "Dat had ik nou echt niet van jou verwacht!" Ik vond dat een beetje kortzichtig, alsof bij het

had ik nou echt niet van jou verwacht. Ik vond dat een beetje kortzichtig, alsof bij het corps alleen een bepaald soort mensen zit. Toen mijn stiefzoon van 21 voor de keuze stond lid te worden of niet, kon ik het alleen maar aanraden. Maar toen hij besloot het niet te doen begreep ik dat ook.'

'Op deze vriendschappen kan ik altijd terugvallen. Door de jaren heen zijn verschillende jaarclubgenoten heel belangrijk voor me gebleken. Toen ik ging scheiden, had ik veel contact met een jaarclubgenoot die hetzelfde doormaakte. Met twee anderen vormen we "de wandelclub"; tijdens het lopen nemen we het leven door.

En in 2019 zijn mijn clubgenoot Cis en ik samen Witlof Skincare gestart, een natuurlijk en vegan huidverzorgingsmerk. Doordat we in Groningen huisgenoten waren, kennen we elkaar door en door. Ik weet dat zij na een avond doorzakken de volgende dag uitgeteld in bed ligt, maar natuurlijk ook dat ze keihard werkt, nooit iemand zou belazeren en heel gestructureerd is.'

'Tijdens ons nieuwjaarsdiner, op skivakantie of tijdens een jaarclubweekend halen we anekdotes op, worden er inside jokes gemaakt en komen studentikoze uitdrukkingen naar boven. Dat geeft een hoop lol en het gevoel weer 18 te zijn. Maar het gaat ook over nu: werk, kinderen, ouder wordende ouders. Er is veel herkenbaarheid, onze levens lijken op elkaar.'

'Het vormen van de club is een geforceerde aangelegenheid'

Oscar Westra van Holthe (35) studeerde rechten en psychologie. In 2008 werd hij lid van het Rotterdamsch Studenten Corps. Nog steeds komen de tien leden van jaarclub Corpsrect regelmatig samen.

(Foto: Volgens Oscar Westra van Holthe (midden) is een jaarclub een mooie oefening voor het latere leven.)

‘Elk jaarorganiseren we een kerstdiner bij een jaarclubgenoot thuis. Als dat beter uitkomt, kan dat ook in de zomer plaatsvinden. Iedereen houdt een praatje en dat kan goed slap gelul zijn, maar ik merk dat we tegenwoordig steeds serieuzer zijn. Er worden standaardgrappen gemaakt die al jaren meegaan en er worden dingen geroepen als “Jasje dicht!”’

‘Het boeiende van zo’n club is dat je een inkijkje krijgt in verschillende werelden: de een werkt bij een bierbrouwerij, een ander is arts, weer anderen werken in de accountancy, als investment banker of bij Amazon. Zelf heb ik mijn eigen praktijk op de Zuidas, in Amsterdam, waar ik werk als teamcoach en vertrouwenspersoon.’

‘Ik zie een jaarclub als een mooie oefening voor het latere leven. Het vormen ervan is een geregisseerde en geforceerde aangelegenheid: in zeer korte tijd vorm je een groep vrienden. Natuurlijk zitten er daar tussen met wie het direct klikt en mensen voor wie je meer je best moet doen. Ook voor hen moet je een vorm van contact vinden.’

‘In mijn werk zie ik dit terug. Daar heb ik regelmatig te maken met ceo’s die met een type mens moeten werken met wie ze geen klik voelen of met teams waarbij het onderling niet lekker loopt. *There is a crack in everyone*, bij iedereen is er een weg naar binnen. Die moet je zien te vinden.’

‘Bij een studentenvereniging leer je omgaan met de meest uiteenlopende soorten mensen, waardoor je je sociale vaardigheden ontwikkelt. Ook krijg je er mensenkennis van. Het is interessant te zien dat iemand in een-op-eencontact leuk is, maar zich in een gezelschap vreselijk kan misdragen.’

‘Op die studentenleeftijd is iedereen op zoek naar zichzelf en word je gemakkelijk meegezogen in de dominante groepsdynamiek. Dat kan overigens in elke groep gebeuren, niet alleen bij het corps. Ook wij hebben dingen uitgehaald waar je met anderen niet over praat. Zo gingen eens alle lichten in de disco van Minerva, het corps in Leiden, opeens uit.’

Ouwe lullen

‘Ik was bij RSC lid geworden omdat ik nieuwsgierig was of het bij me paste. En omdat ik

later geen spijt wilde hebben dat ik het níét had gedaan. In mijn familie werd niet uitgesproken, maar wel verondersteld dat je bij het corps ging. Mijn moeder had bij het Amsterdamsch Studenten Corps gezeten, maar daar had ze nooit veel over verteld. Ook mijn drie jongere zussen zijn lid, net als vele ooms, tantes, neven en nichten. Dit werkt automatisch verbindend tijdens familiebijeenkomsten.'

'In onze Rotterdamse tijd zagen wij jaarclubgenoten elkaar zo vaak dat je soms niet wist waarover je het moest hebben, je wist immers alles al. Dan knalde je er een paar biertjes in en kwam de boel vanzelf op gang. Ikzelf drink sinds 2010, toen ik mijn bedrijf begon, niet of nauwelijks meer. Toen we onlangs met de jaarclub bijeen waren, hielden de meesten het bij één biertje, ze moesten daarna nog rijden. Ook wij worden ouwe lullen.'

'Het mooie is dat we met elkaar door het leven trekken en dat iedereen daarin zijn eigen keuzes maakt. Zo eens in de vier maanden is er een etentje; wie kan haakt aan, we boeken vluchten om zodat we elkaar in het buitenland kunnen bezoeken en houden een vinger aan de pols: gaat het goed met je? Eén clubgenoot maakte helaas jaren geleden, toen hij nog studeerde, een einde aan zijn leven. We hadden geen duidelijke signalen ontvangen dat het niet goed met hem ging. Juist hij was degene van wie ik altijd dacht: met jou wil ik een biertje drinken als we oud zijn.'

'Inmiddels denk ik dat we tot op hoge leeftijd samenkomen voor het kerstdiner, want die gedeelde geschiedenis sinds onze adolescentie, je zo gekend weten, dat heb je niet met veel mensen buiten je familie om.'

'Iedereen liep in en uit. We deelden lief en leed met elkaar'

Florentien Jansen-van der Spek (36) rondde in 2011 haar master in Management af aan Nyenrode Business Universiteit. Met acht andere dames vormde ze daar de jaarclub Quote. Jort Kelder is hun jaarclubvader.

(Foto: Ook de partners van de jaarclubgenoten van Florentien Jansen-van der Spek (met witte blouse) kunnen het goed met elkaar vinden.)

‘Ik ben in Nederland geboren, maar heb er nooit gewoond. Vanwege mijn vaders werk, in de hospitality-business, woonden we in België, Duitsland, Frankrijk en Zwitserland. Steeds verhuizen betekent op jezelf aangewezen zijn en telkens weer verbinding zoeken. Na mijn studie Fysiotherapie en Revalidatiewetenschappen aan de Universiteit van Leuven, België, wilde ik in Nederland een netwerk opbouwen. Het werd Nyenrode, in Breukelen, vanwege het studieprogramma én vanwege het campusleven.’

‘Ik sloot me aan bij studentenvereniging De Nieuwe Compagnie van Verre, waar we met negen meiden de jaarclub Quote oprichtten. Deze naam was een knipoog naar de Quote 500, waarmee we onze ambitie kenbaar maakten. Tijdens de jaarclubontgroening van drie weken moesten we feesten en activiteiten organiseren en diverse opdrachten uitvoeren. Zo word je gedwongen dingen met elkaar te doen en leer je, onder druk, meteen elkaars sterke en zwakke kanten kennen.’

‘We volgden een masterprogramma en waren dus al wat ouder en we hadden allemaal een studie of een verenigingsleven achter de rug. Hierdoor prikten we gemakkelijker door de hele ontgroeningspoppenkast heen. Een van de opdrachten was een jaarclubvader regelen, liefst een bekende Nederlander.’

‘Vanwege onze clubnaam dachten we aan Jort Kelder. Een van ons wist hem te benaderen en we kregen hem zover dat hij naar de campus kwam en over alle negen een persoonlijke speech hield. Natuurlijk hadden wij de tekst aangeleverd, maar hij bracht zijn verhaal met zoveel verve en humor dat het leek alsof hij ons echt kende. Daarna gingen we met hem uit eten om hem te bedanken, waarbij hij oprecht geïnteresseerd in ons was.’

‘Samen wonen en studeren op een campus zorgt voor een enorme verbinding. Van de zestien maanden op Nyenrode deelde ik de eerste vier een kamer met een clubgenoot, daarna kreeg ik mijn eigen studio. Vanwege de open door policy loopt iedereen in en uit en 's avonds eet je samen. We deelden lief en leed met elkaar.’

Hummers door woestijn

‘Ik leerde hier mijn grenzen te bewaken, zeker in tentamentijd. Doorgaans bleven mijn clubgenoten en ik tijdens weekenden op de campus. Er waren geen vaste jaarclubavonden, we kwamen elkaar toch wel tegen. Nyenrode organiseerde ouderdagen en we zijn bij alle clubgenoten een weekend thuis geweest. Dat gaf verdieping aan onze vriendschap, en nog steeds als we samenkomen vragen we naar elkaars ouders, broers en zussen. Inmiddels werk ik als strategisch manager van MSD Academy en volg ik weer een collegereeks Digital Marketing Strategie bij Nyenrode.’

‘We zijn afkomstig uit alle windstreken – van Zeeland en Brabant tot Rotterdam en Groningen –, wat zorgt voor diversiteit. Met één clubgenoot deel ik mijn Indonesische roots. Wat ons allen verbindt is ambitie, ondernemingszin en een liefde voor feestjes en avontuur. Zo reden we met Hummers door de woestijn van Oman, waarbij we ’s avonds de hakjes aantrokken voor een wijntje aan de hotelbar. We skiën samen en gaan elke vijf jaar op lustrumreis. De laatste bestemming was Georgië; die reis ging helaas niet door vanwege corona.’

‘Ondanks verhuizingen – sommigen wonen in Dubai of Nieuw-Zeeland –, banen en drukke gezinslevens houden we veel contact. We zien elkaar maandelijks, zijn trouw met het

geven van verjaardagscadeaus en organiseren jaarlijks een barbecue met partners en kinderen. Ook degenen zonder partner en kinderen zijn dan van de partij.’

‘Onze partners klikken overigens zo goed dat ook zij onderling contact hebben. Dat maakt me trots; wij hebben deze connectie tot stand gebracht. Soms, als we bij elkaar zijn, zeggen we: gemiddeld een op de vier vrouwen krijgt kanker, wie van ons zal dit treffen? Tot nu toe voel ik me gezegend: met waar we staan in onze levens, maar vooral met deze acht dames. Ik heb meer gevonden in Nederland dan waar ik naar op zoek was.’

FD Persoonlijk

Dit artikel is gemaakt door de redactie van **FD Persoonlijk**. Lees al onze verhalen op fd.nl/persoonlijk.